

Džasinda Vajlder

SKRIVENI UZDASI

Prevela Nataša Andrić

Beograd, 2015.

*Ova knjiga je posvećena četirima neverovatnim ženama:
Vilmi, Ajvi, Rejčel i Endži.
Zato što me volite i zato što volite moje knjige.
Večno ću vam biti zahvalna na podršci i ohrabrenju.*

Poglavlje 1

Koverat

„Gospođice Sent Kler. Molim vas, udite.“ Moj šef, gospodin Edvards, pokazao je rukom na dve stolice preko puta svog radnog stola. „Sedite, *Kajri*“, pogrešno je izgovorio moje ime.

„Zovem se Kiri“, morala sam da ga ispravim, što sam verovatno činila hiljadu osamstoti put.

Gospodin Edvards skliznu u svoju modernu kancelarijsku stolicu presvučenu crnom kožom i otkopča sako. „Da. Naravno.“ Povukao je manžetne s dugmićima na svojoj beloj košulji i pročistio grlo. „Pa, gospođice Sent Kler, preći ću odmah na stvar. Bojim se da ćemo morati da se rastanemo. Nije to zbog vas – naprosto pojednostavljujemo proces rada, a kao najnoviji i najneiskusniji član našeg tima... pa, vaše usluge postale su, u neku ruku, suviše.“

Trepnuh. Dvaput. Triput. „Ja sam... šta?“

„Suvišna. To znači...“

„Znam šta to znači. Samo ne razumem *zašto* se ovo dešava. Baš je prošle sedmice Don rekao da sam sledeća na redu koju ćete primiti na neodređeno...“

Gospodin Edvards me preseče podigavši ruku. „Don je pogrešio i ja vam se zaista izvinjavam zbog nesporazuma. Vidite, Don ima pomalo nesrećnu naviku da daje obećanja za koja nije ovlašćen i za

koja nema sredstava da ih održi. I on je, takođe, otpušten.“ Diskretno pročišćavanje grla pokazalo je da je tema zatvorena. Otvorio je ladicu i izvadio koverat. „Vaš završni platni ček, gospođice Sent Kler. Pokriven je i dvonedeljni otkazni rok. Smesta ćete raščistiti vaš radni sto. Ukoliko vam je potrebna preporuka, možete podneti zahtev u pisanoj formi putem odgovarajućih kanala.“

Odmahnuh glavom. „Ne, molim vas, gospodine Edvardse, ne možete ovo da mi uradite. Ni ne znate koliko mi je posao potreban. Nikada nisam zakasnila i uvek sam obavljala posao bolje od svih drugih u mom odseku. Molim vas, pružite mi priliku...“

„Gospođice Sent Kler, preklinjanje neće promeniti činjenice. Stvar je završena. Nama vas je poslala agencija za privremene poslove. *Privremene*. Kao što rekoh, ne radi se o kazni. Ne dajemo vam otkaz – jednostavno vas puštamo da idete u trenutku kad prestaje potreba za vašim radnim mestom. A sada, ako nemate ništa protiv, za nekoliko trenutaka moraću na konferenciju.“ Gospodin Edwards izvi obrvu u očekivanju da krenem.

„Dobro.“ Ustala sam i ispravila uzanu teget suknju preko kukova, okrenuvši se od njega. „Kurčino.“

„Oprostite?“ Gospodin Edwards ustade, stegnuvši pesnicu uz bok. „Šta ste rekli?“

Podigla sam bradu. „Rekla sam, 'kurčino.'“ Upotrebila sam isti onaj snishodljiv ton koji je on tako često koristio. „To je pogrdni izraz za penis. Što će reći da ste... kurac.“ Ponovo sam se okrenula, šćepala okruglu kvaku na vratima i okrenula je.

Zaustavila me je ruka na mom zglobu. „Ma dajte, gospođice Sent Kler. Ne želite da se vredamo, zar ne? Vrlo lako mogu pozvati vašu agenciju i osigurati da više nikada ne radite u tom preduzeću.“ Prsti mu se jače stegnuše oko mog zgloba i osetih na vratu njegov dah. „Osim toga... znate, možda postoji *jedan* način da zadržite posao. Možda čak i da dobijete ono stalno zaposlenje koje ste pomenuli.“

Osetila sam kako se prisanja uz mene, osetila dokaz onoga što je od mene želeo. I, biću iskrena, ta mi je misao prošla kroz glavu. Jednom. Nakratko. Trebala sam taj posao. Već sam dva meseca kasnila s kirijom, tri meseca nisam platila račun za struju, jedva sam održavala

korak sa svojom i bratovljevom školarinom, a da ne pominjem rastuće troškove staranja za mamu. Mogla sam da uradim to što je taj naduvenko želeo i sačuvam posao. Ne bi dugo trajalo. Nekoliko neprijatnih minuta, ako i toliko. Bio je star, preko šezdeset, pretpostavljam. Dovoljno u formi za svoje godine, ali nikako muževan i srčan.

Ipak... bez obzira na to koliko sam možda bila očajna, *to se* nikada neće dogoditi. Ne na ovakav način. Ne s ovim čovekom. Da je on napaljen, a ja takođe, možda. Bilo bi drugačije da se radilo o fenomenalnom poslu kojim zaista mogu da plaćam račune, ali ovo je bilo privremeno zaposlenje. Plaćali su me po satu, i to smešno malo. Jedva da sam imala dovoljno da pokrijem *jedan* račun, a kamoli sve one koje sam morala da izmirujem.

Okrenuh se, dozvolivši mu da me drži za ručni zglob. Na trenutak. Podigla sam pogled da sretnem njegov, s najledenijim mogućim izrazom lica. „Stvarno? Tek tako? Toliko je lako, jelda? Da vam popušim, pa ćete mi dozvoliti da ostanem da radim? Da vam dopustim da me pojebete na stolu i još ću dobiti stalan posao, kladim se.“

Propustio je opasnu hladnoću u mom glasu. „Sada razmišljaš kako treba.“ Olizao je usne i podigao prst da dodirne vrh mog dekoltea – ono malo što se videlo od konzervativne radne garderobe. „Vi ste veoma privlačna mlada dama, gospođice Sent Kler. Siguran sam da možemo postići prikladan dogovor.“

Bože, mrzela sam uvijeni, izveštačeno zvanični način na koji je izgovorio to *prikladan dogovor*. Potisnula sam odvratnost na još nekoliko sekundi. „Šta ste imali na umu, gospodine Edvardse?“

Kičma mi se izvila s gađenjem dok su njegove oči gorele požudom, a jezik mu palacao preko tankih, bledih usana. Kratko je petljao oko kaiša i začuh izdajnički zvuk otvaranja rajskeršlusa. Nisam pogledala, jer nisam želela da vidim šta je upravo izvadilo.

„Hajde da za početak vidimo kako ti to radiš, pa ćemo odatle početi.“ Naslonio se unazad na ivicu stola, s pohlepnim, samozadovoljnim osmehom. „I... malo otkopčaj bluzu.“

Igrala sam se s dugmetom na košulji, zureći u njegove smeđe oči boje mulja. „Želite malu predstavu, je li tako, gospodine Edvardse?“ Oslobođila sam prvo dugme, što bih ionako učinila u liftu. Osetih

kako mi se grudi malo oslobađaju jer više nisu bile toliko stisnute. Pogledom je gutao prostor dekoltea. „Kako vam se ovo čini?“

„Veoma lepo. Ali... šta kažeš na još malo?“

Klimnuh, kao da je to savršeno razumno, i dalje odbijajući da pogledam nadole u njegove prepone. A onda, bez upozorenja, cimnuh glavom napred, osetih kako čelom udaram u njegov nos i kako mu hrskavica puca. Odmaknuh se za korak kad mu je grimizna krv jur-nula iz nozdrva. „Šta kažete na jedno *jebite se*, gospodine Edvardse?“

Ostavila sam ga oblivenog krvlju, klonulog uz radni sto. Stresoh se kad sam slučajno okrnula pogledom njegov sada mlitav, naborani ud s izraženim venama kako visi preko rajsferšlusa. *Gospode, mogla sam da proživim ostatak života a da to ne vidim.*

Otvorila sam vrata i izašla, bacila pogled na košulju i opsovala kada sam videla nekoliko kapi krvi na tkanini. Svratila sam u toalet da hladnom vodom natapkam fleku, a zatim pokupila svoje stvari iz stola. Nije imalo mnogo toga da se uzme, neke grickalice od žitarica i meda, nekoliko rezervnih tampona i – što mi je bilo najvažnije – uramljenu sliku na kojoj smo mama, tata, moj mlađi brat, Kal, i ja. Snimljena je nekoliko godina ranije. *Pre.* Pre nego što je tata ubijen. Pre nego što se mama razbolela. Pre nego što sam od nevine, naivne, privilegovane devojke s koledža postala glavna hraniteljica troje ljudi, od kojih me jedna osoba uglavnom nije čak ni prepoznavala. Pre nego što je život potpuno otišao bestraga, izmaknuvši van dometa sve moje snove i pretvorivši me u očajnu, iscrpljenu, napetu i osujećenu ličnost.

Potrerala sam stvari u torbu i krenula ka liftovima s najviše dostojanstva koliko sam mogla imati, prikrivši radost kad sam videla da gospodina Edwardsa iz kancelarije prati obezbeđenje. Pantalone mu behu zakopčane, ali rajsferšlus je i dalje bio otvoren, a njegovo besprekorno odelo beše isprskano krvlju. Još dvojica momaka iz obezbeđenja išla su od pregratka do pregratka, kako sam pretpostavljala, tražeći mene.

Odlučila sam se za silazak stepenicama i napustila zgradu.

Budući da moja agencija za zapošljavanje na određeno vreme nikada nije imala slobodno parking-mesto, pošla sam autobusom do kancelarije, u nadi da ću odmah uspeti da pronađem drugi posao.

Moja kontakt osoba, Šila, kucala je nekoliko minuta na računaru, a onda se okrenula ka meni uz blago mrštenje. „Žao mi je, Kiri, ali naprosto u ovom času nemamo ništa drugo.“

„On me je *seksualno napao*, Šila.“

Šila ispusti dug izdah. „Razumem to, Kiri, i pozabavićemo se njime u skladu s propisima, ali to ne menja činjenicu da u ovom trenutku nemam za tebe nijedan posao.“

Pokušala sam da nastavim da dišem. „Možeš li opet da proveriš? Prihvaćiću bilo šta. Doslovno bilo šta.“

Pogledala je ponovo, a onda me nakratko osmotrila i slegnula ramenima. „Ništa, toliko mi je žao. Možeš opet da pokušaš za nekoliko nedelja.“

„Za nekoliko nedelja neću imati stan.“

„Žao mi je, mila. Situacija je teška. Šta da ti kažem?“ Položila je izmanikiranu ruku na moju. „Treba li ti neki dolar? Mogu te poštediti...“

Ustala sam. „Ne. Hvala.“ Novac mi je zaista očajnički bio potreban. Tog dana sam preskočila ručak samo zato da bih imala malo više gotovine da platim stanarinu. Ipak, ne bih pristala na milostinju iz sažaljenja. „Smisliću nešto.“

Polako sam odšetala iza zgrade da uzmem kola s parkirališta. Pokrenula sam ih, a zatim se setila da neću uspeti da overim parking-isečak zato što sam upravo otpuštena. Sranje. Tako je otišlo još petnaest dolara koje nisam mogla da uštedim.

Vožnja kući bila je duga na više načina. Radila sam u kancelariji u centru grada, ali sam stanovala u predgrađu severno od Detroita, udaljenom četrdeset pet minuta. Do momenta kada sam stigla kući, kola su radila gotovo samo na benzinska isparenja, a želudac mi je bio prazan. U stomaku mi je krčalo i zavijalo i krkljalo.

Borila sam se da zadržim suze dok sam proveravala poštu. Preturala sam po kovertima, mrmljajući ispod glasa „*sranje... sranje... sranje*“ za svaki novi račun. Bili su tu računi za struju, kablovsku televiziju i internet, vodu i gas, te za Kalovu školarinu, moju školarinu, mamino bolničko lečenje... i neki običan beli koverat bez povratne adrese, samo s mojim imenom – Kiri Sent Kler – rukom ispisanim,

urednim crnim slovima na sredini, zajedno s mojoj adresom. Čušnula sam ostale račune u tašnu i koverat držala među zubima dok sam ubacivala ključ u bravu.

To je, naravno, bilo onda kad sam primetila beli papir zalepljen na vratima stana. *Napomena o iseljenju: plati kiriju ili otkazi stan u roku od tri dana.*

Za stanarinu mi je i dalje nedostajalo sto dolara. Ili, bolje rečeno, za jednomesečnu stanarinu koju sam mogla da izmolim. Nadala sam se da ću odložiti iseljenje da uspem da nadoknadim dospeli iznos. No, to se sada neće desiti. Upravo sam popila otkaz.

I dalje se obuzdavajući da ne briznem u plač, otvorih vrata, zatvorih ih za sobom i priguših jecaj. Pustila sam da koverat padne na pod kod mojih nogu i pokrila usta pesnicom, očiju punih vrelih, slanah suza. Ne. Ne. Bez suza, bez kajanja, bez samosažaljenja. *Nađi jebeni izlaz, Kiri. Nađi izlaz.*

Odmakla sam se od vrata, kleknula da podignem bizarni koverat i pritisnula prekidač za svetlo.

Ništa.

Naravno da su mi isključili struju.

Povrh svega, umirala sam od gladi. Pojela sam jednu štanglicu od žitarica na putu ka kući, ali trebala sam još nešto. Jedina hrana koju sam imala u kuhinji bilo je jedno pakovanje japanske testenine, malo kečapa, dve sedmice staru porciju brze kineske hrane i kesu malih šargarepa. Uz to i jednu jedinu usamljenu čašu grčkog jogurta s višnjama.

Hvala Isusu i svim Grcima na tom jogurtu. I hvala na činjenici da je i dalje hladan.

Uzela sam jogurt iz mračnog, još hladnog frižidera, otvorila ga, zgrabila kašiku iz fioke i promešala ga. Usput sam raskopčala bluzu, otkopčala rajsferšlus na suknji i spustila stvari na pult jedući jogurt, uživajući u svakom zalogaju. Nezavisno od oskudne količine hrane, imala sam jedan ček na nepunih osamsto dolara za dve sedmice privremenog rada u kancelariji, plus novac na ime otkaznog roka. To je bilo to.

Naposletku više nisam mogla da zadržim jecaje. Prepustila sam se i plakala dobrih deset minuta. Otkinula sam komad papirnog ubrusa – s poslednje rolne – i obrisala nos i oči, nateravši se da prestanem. Rešiću ovo. Nekako.

Neobični koverat mi zapade za oko. Nalazio se tamo gde sam ga ostavila, povrh mikrotalasne pećnice. Pružila sam ruku i zgrabila ga, pa zavukla kažiprst ispod preklopnice. Unutra se nalazio... ček?

Da, ček. Personalizovan ček.

Na deset hiljada dolara.

Glasio je na moje ime.

Duboko sam udahnula, spustila ga u krilo s prednjom stranom nadole, pa trepnula nekoliko puta. Teško. U redu, pogledaj ponovo. Tako je. Pisalo je: *Isplatiti po nalogu Kiri Sent Kler, u iznosu od deset hiljada dolara i nula centi*. U gornjem levom uglu čeka navedeno je ime platioca, *VRI Inc.*, te poštanska adresa na Menhetnu.

A tamo, u donjem levom uglu, na crti nasuprot nečitkom potpisu, nalazila se samo jedna reč. *TI*. Ispisana velikim slovima, istim čvrstim, lepim rukopisom kao na kovertu. Ponovo sam ispitala potpis, ali on jedva da je bio išta više od izobličene crne linije. Pomislila sam da bi tu moglo biti „V“ i možda jedno „R“, ali nije bilo načina da budem sigurna. Pretpostavljala sam da bi to imalo smisla, s obzirom na činjenicu da je platilac kompanija „VRI“, no, to mi nije govorilo mnogo.

Nije bilo poruke, uopšte ničega u omotnici izuzev čeka. Na *deset hiljada dolara*.

Šta je, dovraga, trebalo da radim? Da ga unovčim? Deset hiljada dolara platilo bi tekuću stanarinu koja dospeva za naplatu, kao i zaostali iznos; ponovo bi mi uključili struju nakon što izmirim ono što dugujem... deset hiljada dolara platilo bi sve moje račune i još bi mi ostalo dovoljno za popravku kočnica na automobilu.

Deset hiljada dolara.

Od koga? I zašto? Nisam poznavala nikoga. Nisam imala drugu rodbinu osim mame i brata. Mislim, jesam, imala sam baku i deku na Floridi, ali su oni živeli od socijalne pomoći i bili na oko pet minuta od preseljenja u starački dom... koji nisam mogla da plaćam. Potražili su od mene novac prošle godine. I ja sam im ga dala.

Šta ako ovo unovčim, a radi se... recimo, o mafiji? I dođu po ono što im dugujem, pa mi polome kolena. U redu, to je glupo. Ipak, stvarno, ko bi mi uopšte poslao novac, posebno ovoliku sumu? Imala sam jednu prijateljicu, Lejlu. A ona je bila skoro podjednako očajna koliko i ja.

Bez obzira na to, pozvala sam je. Javila se nakon što je zazvonilo četiri puta. „Hej, kučko. Šta ima?“

„Jesi li ti – ovo će zazvučati stvarno glupavo – ali jesi li mi ti poslala ček? Jesi li? Kao, možda si tajno dobila na lotou?“ Nasmejala sam se, kao da se radi o šali. „Mislim, nisi, zar ne?“

Lejla prasnu u smeh. „Jesi li pijana? Zašto bih ti ja, dođavola, slala ček? Čak ni *nemam* čekove. I da jesam, i da *imam* novac da ti dam, zašto bih ti ga slala *poštom*?“

„Da, u redu. To – na to sam mislila.“

Lejli nije promakao moj ton. „Šta se dešava, Ki?“

Nisam znala šta da kažem. „Ja, ovaj... Mogu li da dođem? Na... nekoliko dana?“

„Isključili su ti struju?“

„Takođe su me i izbacili.“

„Ne“, uzdahnula je.

„I dali mi otkaz.“

„*Molim?*“, krikнула je Lejla. „Zar mi nisi nedavno rekla da ćeš dobiti ugovor na neodređeno?“

„Gospodin Edwards mi se nabacivao.“

„Ne seri!“

„Rekao je da mogu da zadržim posao ako mu popušim. U stvari, nije to rekao sa toliko reči. Ipak, jasno mi je stavio do znanja... tako što je izvadio kitu.“

„Ki, *sigurno* me zaviltlavaš.“ Lejlin glas bio je ravan, pun neverice.

„Volela bih da je tako. Nikada neću uspeti da izbacim iz glave *tu* mentalnu sliku. Uh.“ Iskreno sam se stresla od gađenja. „Znaš šta sam uradila?“

„Šta?“

„Tresnula sam ga glavom. Slomila mu nos.“

„*Nisi valjda!*“

Klimnula sam, a onda se setila da pričam preko telefona. „Jesam. Baš jesam.“

Lejla je ćutala par trenutaka. Zatim kaza: „Prokletstvo, Kiri. To se zove usran dan.“ Čula sam kako joj se sijalica pali. „Šta si mi ono rekla za ček?“

„Mogu li da dođem? Ne bi mi poverovala kad bih ti ispričala.“ Morala sam da se prisilim da govorim smirenim glasom.

„Naravno. Ponesi svoje ćebe, kučko. Prespavaj kod mene.“

Lejla me nikada ne bi izneverila. Ne bi mogla da mi plati kiriju, ali bi mi dozvolila da spavam na njenom kauču do sudnjeg dana, ako bih morala. Stanovala je sa svojim dečkom, Erikom, pa tako više nismo mogle da budemo cimerke, međutim, ona me je uvek rado primala. Presvukla sam se, spakovala stvari – što nije oduzelo mnogo vremena – i ostavila svoj odvratni, polovni nameštaj tamo gde se nalazio. Ili ću moći da se vratim po njega, ili neću. U tom trenutku ništa nisam mogla da preduzmem u vezi s tim.

Kod Lejle sam zbacila cipele i prihvatila *bad lajt* koji mi je dodala. Lejla je bila polucrnkinja, polu-Italijanka, sva graciozna i u oblinama. Imala je dugačku crnu kosu, tamnosmeđe oči i besprekoran ten boje moka kafe. Postale smo najbolje prijateljice od prvog dana koledža, bile cimerke dve godine, dok nije upoznala Erika i dok njihova veza nije postala dovoljno ozbiljna da započnu zajednički život. Erik je bio... dobar. Pametan, zgodan, fin... i sitni diler marihuane. Nije baš da mi se aktivno nije dopadao, ali nisam shvatala šta je Lejla videla u njemu. On nije bio loš momak, samo nisam previše uživala u njegovom društvu. Lejla je to znala i nije marila. Njoj se sviđao, ona se sviđala njemu i njima je odgovaralo. Kako god.

Sela sam na pohabani kauč, iskapila polovinu piva, a onda Lejli uručila koverat. Ili, kako sam razmišljala o njemu, *taj* koverat. „Danas sam ovo dobila u pošti. Tek tako. Kao grom iz vedra neba. Otvori ga.“

Lejla se namršti na mene, a zatim poče da ispituje spoljašnjost. „Lep rukopis.“ „Znam. Ali pogledaj unutra. I... možda prvo sedi.“ Otpila sam još jedan dug gutljaj piva.

Lejla je spustila zadnjicu na naslon kauča pored mene i izvadila ček. „Auh, *jebote!*“ Pogledala me je razrogačenih očiju. „Ki, ovo je *deset hiljada* dolara. Znaš li šta sve možeš s ovim?“

„Da, znam. Ipak... odakle ček potiče? Ko ga je poslao? Zašto? I, što je još važnije... usuđujem li se da ga unovčim?“

Lejla uzdahnu. „Shvatam. Mislim, deo mene kaže: 'Unovči, bre, to sranje!', ali onaj nepoverljivi deo mene kaže: 'Ne zaleći se sad, sestro.'“

„Tačno tako. Nikada ovo neću moći da vratim. Ali nikada.“ Dokrajčila sam pivo, ustala da uzmem još jedno i pronašla kutiju bajate pice u frižideru. „Mogu li?“ Podigoh kutiju.

Lejla slegnu ramenima. „Samo navali. Dakle, šta ćeš da uradiš?“

„Ne znam, Lejla. Volela bih da znam. Ja... ja sam na granici izdržljivosti. Kad ne bih imala tebe, sada bih živela u kolima. Tatina polisa osiguranja istekla je pre šest meseci. Nemam dovoljno za kiriju, a kasnim i sa svim ostalim računima. Treba platiti Kalovu školarinu, kao i moju. Sranje, *sve* je dospelo za plaćanje, a ja ne radim. *Sedmica* sam tražila čak i ovaj privremeni posao. Nikada neću pronaći drugi. A sada... baš kad mi je najpotrebnije, pojavljuje se *ovo*.“ Otel sam Lejli ček i protresla ga. „Ne vidim kako da ga *ne* unovčim. Jednostavno ću morati da se nadam da neću završiti u dugovima poput Džimija Hofe ili tako nekog.“

Lejla klimnu glavom. „To je rizik. Ne znaš ko je u pitanju.“ Čvahnula je ček. „Jesi li potražila na Guglu tu firmu?“

„Nemam struje, sećaš se? Nisam mogla da koristim računar. Osim toga, ni na mobilnom telefonu više nemam kredita.“

„Oh.“ Lejla se sručila na stolicu ispred svog kompjutera koji je bio skoro isto onoliko star koliko i moj. Pokrenula je Gugl, ukucala naziv i adresu i prelazila mišem nadole preko rezultata. „Ništa. Hoću reći, ima mnogo kompanija s tim nazivom, a činjenica da je dat poštanski fah pokazuje da onaj ko stoji iza ovoga ne želi da ga pronađu.“

„Ma stvarno, Šerloče. Osim ako ne unajmim jebenog privatnog istražitelja ili nekoga sličnog, ne vidim kako da saznam o kome se radi.“

„Prema tome, unovči ga.“

„Prema tome, unovčiću ga.“

Provele smo več u alkoholisanju. Napila sam se od osam piva i onesvestila se na kauču, budući da nisam morala rano da ustanem. I Lejla i ja smo imale popodnevni čas, tako da smo spavale skoro do jedanaest, što je bilo dobro. Nakon doručka i tuširanja otišle smo zajedno u banku. Stajala sam ispred blagajnice s dva čeka u ruci i drhtala kao prut. Naposljetku sam uspela da joj ih predam. Zamolila sam je da ih deponuje i vrati mi hiljadu dolara u gotovini.

Kada je to obavljeno, blagajnica mi predade priznanicu i koverat pun novca koji mi je prebrojala. Dve stotine dolara u apoenima od dvadeset stavila sam u tašnu, a preostalih osamsto ostavila u omotnici. Zurila sam u bankovni saldo na priznanici: *devet hiljada šeststo pedeset osam dolara i šezdeset sedam centi*. Izašle smo iz banke, ušle u moja kola i odvezle se do fakulteta. Baš kao što sam i očekivala, Lejla novac nije ni pomenula, niti je uopšte nagovestila koliko računa ona treba da plati, koliko bi joj dobrodošlo čak i dve-tri stotine dolara. Nekoliko stotki? Sranje, devojkama u toj situaciji i dvadesetice bi bila bogomdana. Ne bi me pitala, nikada, bez obzira na to koliko novca imam. Baš kao što ne bih pitala ni ja nju da su nam uloge zamjenjene. Nikada ne bi ništa tražila, osim ako bi se našla u užasnoj situaciji poput moje u tom trenutku. Pre nego što smo izašle i otišle na čas, stavila sam joj koverat s gotovinom u ruku.

„Evo.“ Savila sam joj prste preko ivice. „Znam da ti je potreban.“

Lejla me je netremice gledala. „Hm, ne.“

Klimnuh glavom „Hm, da. Nisi valjda pomislila da neću podeliti s najboljom prijateljicom, zar ne?“

„Kiri, ne možeš to da mi daš. Potreban ti je novac.“

Nasmešila sam joj se. „I tebi je. Sada imam dovoljno. Ti mi nisi samo najbolja prijateljica, Lejla. Ti si mi... ti si mi poput porodice. Dakle, samo uzmi i reci *hvala*.“

Šmrknula je. „Zbog tebe će mi se razmazati maskara, ludačo.“ Lejla duboko udahnu, trepnu i приметно potisnu suze. „Hvala ti, Kiri. Znaš da te volim, zar ne?“

Lejli je bilo teško da izgovori tako nešto. Odrasla je u porodici u kojoj je vladala mučna atmosfera. Bez zlostavljanja, ali odnosi su bili hladni i zatvoreni jer članovi porodice nisu redovno razmenjivali

izjave ljubavi. Znala sam da voli Erika, ali je nikada nisam čula da to izgovara. I ja sam dobrim delom bila takva. Odrasla sam u stabilnom i srećnom domu, ali nismo se često grlili niti govorili jedni drugima *volim te*. Lejla i ja smo bile najbolje prijateljice već tri godine. Prošle smo zajedno kroz sito i rešeto, suočile se s umiranjem od gladi, kretenima od momaka, groznim profesorima, izdajama nekadašnjih prijatelja, tučama u barovima, bučnim raspravama i provaljivanjima u stan. Bila sam uz nju kad ju je seksualno napao njen ljubomorni bivši dečko, a ona je bila uz mene kad je mama doživela nervni slom koji je zahtevao dugotrajnu hospitalizaciju. Pa ipak, uz sve to, uprkos činjenici da bismo obe skočile u vatru jedna za drugu, nismo jedna drugoj govorile da se volimo.“

Na mene je došao red da potisnem suze. „I ja tebe volim.“

„A sad prekini s tim ženskim sranjima. Moram da stignem na čas.“ Nagnula se i zagrlila me, a zatim izašla iz automobila i otklackala se preko parkinga na štiklama od sedam centimetara.

Ostala sam da sedim još nekoliko minuta. Ja sam na svoje predavanje mogla da se ušunjam u zadnje redove i pohvatam ono što sam propustila. Izvukla sam bankovnu priznanicu iz tašne i piljila u nju, pitajući se da li sam upravo napravila najveću grešku u životu uzevši taj novac. Zapravo mi je bio potreban, očajnički potreban. U to nije bilo sumnje. Došla sam do tačke u kojoj bih uskoro morala da se bacim na striptiz ili kurvanje, bez ikakvog preterivanja. Od toga bih mogla tek da se prehranim, a na stranu plaćanje stanarine. Ovaj mi je novac doslovno spasio život.

Ipak, jednu sam lekciju naučila u životu, a to je da *ništa* nikada nije besplatno. Jednog će dana doći neko da zatraži ono što mu dugujem. S tim sam jednostavno morala da se pomirim, da na to ne zaboravim i pokušam da se ne iznenadim suviše kad moj dužnik pokuca na vrata.

Sklonila sam priznanicu i otišla na čas. Posle predavanja svratila sam u kancelariju da platim školarinu, a zatim se na putu do kuće zadržala u agenciji za izdavanje stanova i platila ono što sam dugovala, zajedno sa stanarinom za naredni mesec. Bio je neverovatno osećaj znati da sam mirna ceo sledeći mesec. Poslala sam čekove i provela večer u telefonskim razgovorima s ljudima iz komunalnih preduzeća,

potpuno zaneta. Do momenta kada sam poplačala sve račune, izveštaj na čekovnoj kartici rekao je da mi je ostalo nešto manje od dve hiljade, uključujući i isplatu za rad u kancelariji. Zamena kočnica koštaće nekoliko stotina dolara, što će me ostaviti s nešto malo sredstava za život.

Hvala ti na ovom novcu, ko god da si. Odaslala sam tu misao u etar, pitajući se, ni prvi ni poslednji put, ko stoji iza misterioznog čeka. I šta će on ili ona, ili oni, želeti zauzvrat.

Sredinom sledećeg meseca konačno sam dobila posao nakon nedelja i nedelja posvećenih svakodnevnom viščasovnom popunjavanju prijavi. Počela sam da radim kao hostesa u jednom iz lanca *Autbek* restorana. Fuj! Ipak, primala sam platu. Ne veliku, ali nekakvu. Razvukla sam sredstva s onog velikog, anonimnog čeka koliko je bilo izvodljivo, ali para je već nestalo. Izmirila sam račune i nisam morala da platim kiriju još dve nedelje, pa ipak je panika i dalje bila prisutna.

Onda zamislite moj šok kada sam između računa za komunalije i neke reklame ugledala *onaj* koverat. Isti rukopis, bez povratne adrese. A unutra? Još jedan ček na deset hiljada.

Na crti za beleške još jedna jednostavna reč: *pripadaš*.

Ti pripadaš.

Sranje. Nije dobro. Nije dobro. Uopšte nije dobro. Pozvala sam Lejlu i ona se složila da bi značenje moglo biti preteće, ali takođe i da mogu unovčiti drugi ček, kad sam već unovčila prvi. Uvalila sam se; već sam tom nekom dugovala više novca nego što ću ikada moći da vratim, pa zašto da se onda ne ukopam za još toliko? Ako taj neko dođe da naplati, gotova sam, dakle isto tako mogu u ovome da uživam dok traje, zar ne?

I tako sam unovčila ček. Platila račune. Popravila klima-uređaj u kolima i kupila novi radio zato što je prethodni postao neupotrebljiv. Podržala sam Lejlu i platila joj kiriju. Pohađala sam nastavu, išla na posao, preklinjala za dodatne smene, molila da me obuče za konobaricu. Naposletku sam dobila posao kelnerice, što je mnogo pomoglo. Mesec je prohujao i uskoro je ponovo bila polovina meseca. Dok su

se dani ređali jedan za drugim, pokušavala sam da ignorišem nadu da ću dobiti još jedan koverat.

I dobila sam.

Ruke su mi drhtale, kao i prethodnih puta kada sam ga otvarala. Ovog puta je na liniji za napomene stajala reč: *meni*.

O, sranje. Sranje, sranje, sranje, prokleta sranje.

Ti pripadaš meni.

Lejla je bila opravdano isprepadana, baš kao i ja.

Ali ipak nije bilo nikakvog nagoveštaja kome pripadam.

I tako, nemajući čime drugim da se bavim, nastavila sam sa svakodnevnim aktivnostima. Platila sam račune, sklonila na stranu višak novca, pomogla Lejli.

Imala sam slobodan dan – čas je bio otkazan, a nisam morala na posao. Zato sam posetila mamu, što sam mrzela. Kao njena kćerka, bila sam dužna da je obiđem s vremena na vreme, ali u većini slučajeva nisam videla nikakvu svrhu.

Parkirala sam kola ispred staračkog doma, prošla pored starijih stanara koji su bezvoljno gledali televiziju u sobi za rekreaciju, potom pored otvorenih vrata soba s bolesnim, krhkim ljudskim bićima u mehaničkim bolničkim krevetima, te naposljetku pored zatvorenih vrata. Zaustavila sam se ispred maminih, koja su uvek bila zatvorena. Duboko sam udahnula, naoružala se svom snagom koju sam uspela da prikupim, i ušla u sobu.

Mama je sedela na krevetu s kolenima privučenim do grudi i pravom kosom koja joj je neoprana i masna visila s lobanje. Mrzela je tuširanje. *Oni* te se mogu dočepati kroz slušalicu tuša, tvrdila je mama. Da bi je okupali, morali su da joj daju sedativ i angažuju nekoliko bolničara.

„Zdravo, mama.“ Neodlučno sam se približila za korak, čekajući da vidim njenu reakciju pre nego što pokušam da je zagrlim.

Imalo je dana kada je zbog paranoje bilo opasno previše joj se primaći.

„Smeju mi se. Danas su bliže. Bliže. Ulaze kroz prozore. SPUSTI ROLETNE!“, iznenada je kriknula, sišla s kreveta i počeka da grebe noktima po prozoru u potrazi za nepostojećom uzicom.